

sørgerbegreb i væsentlige henseender er lidet rationelt. Hvad der navnlig kan kritiseres er *dels*, at der gives enlige personer med reelt samme forhold forskellig stilling, alt eftersom de har været gift eller ej, *dels*, at den tillægger det forhold, om den pågældende enlige har indrettet sig med egen husstand (d. v. s. med selvstændig huseførelse i egen lejlighed eller — som fremlejetager — i en del af en lejlighed), afgørende betydning for berettigelsen til fradrag som forsørger.

Den af kommissionen fremførte kritik af de nugældende fradrag efter forsørgerstilling må anses for fuldt berettiget.

Ved den ordning, som forslaget går ind for, mener man at have nået en enkel, klar og konsekvent løsning. Hver selvstændig skattepligtig person får et „personfradrag“ på 2 500 kr. ved beregningen af den almindelige skat. Mand og hustru, der sambeskattes, får hver et personfradrag, hvilket bevirker, at ægtefæller, der kun skal pålignes almindelig indkomstskat, kommer til at svare samme indkomstskat til staten som to selvstændigt skattepligtige personer med sammenlagt samme skattepligtige indkomst.

Som nævnt under de almindelige bemærkninger

har man ikke fundet tilstrækkelig anledning til at foreslå en graduering af personfradraget under hensyn til den skattepligtiges skatteansættelsessted.

Om de synspunkter, som er anlagt med hensyn til de nugældende børnefradrag, hustrufradrag og nedslag i indkomsten for rentemodtagere m. v. og personer over 65 år, henvises til de almindelige bemærkninger (VII.).

Den særlige tillægsskat, der ifølge forslaget § 39 pålignes såvel fuldt som begrænset skattepligtige personer af deres skattepligtige indkomst *uden fradrag*, men efter afrunding nedefter til det nærmeste med 50 delelige kronebeløb, svares efter den *progressive skatteskala* i § 40 af indkomster på over 16 000 kr.

I § 41 har man af praktiske opkrævningshensyn foreslået, at beregnede skattebeløb afrundes nedefter til nærmeste antal hele kroner, d. v. s. at ørebeløb altid bortkastes.

Virkningerne af de foreslåede udskrivningsregler er belyst i et tillæg til bemærkningerne til lovforslaget om kommunal indkomstskat m. m.

Kapitel 2. Indkomstskat for selskaber og foreninger m. v.

Den skattepligtige indkomst.

Til § 42.

Stk. 1. Den nugældende statsskattelovs § 4, næstsidste stykke, indeholder for så vidt angår selskaber m. v. en bestemmelse om, at som skattepligtig indkomst behandles ikke alene de beløb, der udbetales deltagerne som rente eller udbytte af indbetalte beløb, men også i årets løb stedfundne afbetalinger på gæld, ekstraordinære afskrivninger og henlæggelse af årets overskud til reservefond, sikkerhedsfond og andre lignende fonds. Læst efter ordene kunne bestemmelsen opfattes således, at den afgav hjemmel for at afkræve et selskab indkomstskat af det i et regnskabsår udbetalte udbytte, selvom regnskabsåret udviste et driftsunderskud, og udbytteudbetalingen hidrørte fra opsparede fonds. I praksis har bestemmelsen dog altid været opfattet således, at den alene går ud på at fastslå, at måden, på hvilken selskabet *fordeler* sit overskud, skal være uden betydning for, i hvilket omfang dette skal anses for skattepligtigt, og der har aldrig hersket tvivl om, at den skattepligtige indkomst for selskaber m. v. skal opgøres efter samme principper, som gælder for personer. Dette foreslås nu udtrykkeligt fastsat i

loven for så vidt angår alle andre selskaber og foreninger end de kooperative virksomheder, for hvis vedkommende særlige regler gives i §§ 44—46.

Som omtalt under bemærkningerne til § 19, stk. 4, har man ment at burde foreslå, at indkomstansættelsen i tilfælde af regnskabsomlægning baseres på den faktisk anvendte regnskabsperiode uden hensyn til, om denne er kortere eller længere end 12 måneder. Medens dette for personers vedkommende er noget nyt, stemmer det for så vidt angår selskaber — på hvilke bestemmelsen er gjort anvendelig ved § 42 — med den hidtil fulgte praksis, idet man ved meddelelse af tilladelse til regnskabsomlægning i disse tilfælde altid gør det til en betingelse, at den efter regnskabsomlægningen følgende skatteansættelse sker på basis af den faktiske indkomst i overgangsåret, hvad enten dette regnskabsår som følge af regnskabsomlægningen bliver kortere eller længere end 12 måneder. Man har herved haft for øje, at et selskab principielt bør beskattes af — hele — sin indkomst fra selskabets stiftelse og til dets ophør, hverken mere eller mindre, en opfattelse, som man har ment at finde en vis støtte for i bestemmelsen i statsskattelovens § 36, stk. 5, om foretagelse af „afsluttende“ skatteansæt-